

GOD OOK EEN GOD VAN HET DAGELIJSCH LEVEN.

VRAAG EN ANTWOORD 118.

Vraag: Wat heeft ons God bevolen van Hem te bidden?

Antwoord: Alle geestelijke en lichamelijke nooddrift, welke de Heere Christus begrepen heeft in het gebed, dat Hij ons zelf geleerd heeft.

Verleden week hebben wij over de twee eerste vragen van Zondag 45 gesproken. Wij willen nu met elkaar de derde vraag overdenken: *Wat heeft ons God bevolen van Hem te bidden? Alle geestelijke en lichamelijke nooddrift, welke de Heere Christus begrepen heeft in het gebed, dat Hij ons zelf geleerd heeft.*

Volgens deze vraag beveelt God ons Hem aan te roepen.

Wat wij van Hem moeten bidden, is nooddrift; geestelijke en lichamelijke nooddrift, dus niet alleen geestelijke maar ook lichamelijke, en niet alleen lichamelijke maar ook geestelijke nooddrift.

Omdat wij niet weten hoe wij bidden moeten, heeft de Heere Jezus, gezalfd door de Geest van God, ons een gebed op de lippen gelegd, waarin alles staat wat wij geestelijk en lichamenlijk noodig hebben.

Het staat er echter zóó in, dat het onze begrippen van nooddrift ver te boven gaat. Dit komt omdat Christus onze nooddrift volledig heeft gekend en heeft willen kennen voordat wij ze kennen en ervaren in een mate, die onze begrippen ver te boven gaat. Dit neemt intusschen niet weg, dat de Heilige Geest het volk van God zich in alle omstandigheden zóó leert uitdrukken, als het hen in de benauwdheid op het hart ligt. Hij leert het volk van God alles, wat het ook zij, aan den Heere te klagen — te zeggen en van Hem alles te vragen.

Maar wat wij ook van Hem vragen, steeds zal dit wortelen

in de grond van het gebed, dat de Heere Christus ons heeft geleerd.

Vanmorgen behandelen wij het gebed om de lichamelijke nooddrift, en vanavond spreken wij, zoo God wil, over het gebed om de geestelijke nooddrift.

Ik stel de lichamelijke nooddrift voorop, omdat de lichamelijke nooddrift voor ons menschen meestal de aanleiding is om onze geestelijke nooddrift te erkennen.

De Heere Jezus Christus leert ons aangaande de lichamelijke nooddrift het volgende te bidden: „geef ons heden ons dagelijksch brood”.

Daarin omvat Hij alle dingen, die wij noodig hebben voor het onderhoud van ons lichaam, om zodoende met God en met eere door de wereld te komen.

Wij hebben in dezen ook een apostolisch bevel in de brief van Paulus aan de Philippenzen, hoofdstuk 4 vers 6: „Weest in geen ding bezorgd; maar laat uw begeerten in alles, door bidden en smeeken met dankzegging bekend worden bij God”. En de apostel Paulus schrijft in zijn eerste brief aan Thimotheüs, hoofdstuk 1 vers 2, bijna met dezelfde woorden: „Ik vermaan dan vóór alle dingen, dat gedaan worden, smeekeingen, gebeden, voorbiddingen, dankzeggingen voor alle menschen: voor koningen en allen, die in hoogheid zijn; opdat wij een stil en gerust leven leiden mogen in alle godzaligheid en eerbaarheid”.

De apostel leert ons dus, dat wij als menschen hier op aarde in gemeenschap met andere menschen mogen leven. Hij laat ons zien dat dit leven, ook al is het een gestadige dood, toch ook een kostbaar geschenk is, wanneer het een stil en gerust leven is, in alle godzaligheid en eerbaarheid.

Hij vermaant ons, vóór alle dingen smeekeingen en gebeden te doen opdat wij deze lichamelijke nooddrift: een stil en gerust leven, in alle godzaligheid en eerbaarheid mogen ontvangen. Daarom bindt Hij ons op het hart vóór alle dingen voorbiddingen en dankzeggingen te doen voor alle menschen, ook voor koningen en allen, die in hoogheid zijn; en daarom schrijft hij in vers 8:

„Ik wil dan, dat de mannen bidden in alle plaatsen, opheffende heilige handen, zonder toorn en twisting.”

Laten wij in de bijbel een gebed opslaan, waarin wij de bede vinden over lichamelijke nooddrift.

In 1 Kronieken 4 vers 9 en 10 lezen wij: „Jabez nu was heer-

lijker dan zijn broeders; en zijn moeder had zijn naam Jabez genoemd, zeggende: want ik heb hem met smarten gebaard. Want Jabez riep de God Israëls aan, zeggende: Indien Gij mij rijkelijk zegenen en mijn landpale vermeerderen zult en Uw hand met mij zijn zal, en Gij het met het kwade alzo maakt, dat het mij niet smarte. — En God liet komen wat hij begeerde.”

Dit nu is geschreven tot onze troost. —

Wij hebben ook een gebed om lichamelijke nooddrift in de gelofte van Jacob: En Jacob beloofde een gelofte — hij sprak deze uit voor God, het was dus een gebed — zeggende: wanneer God met mij geweest zal zijn en mij behoed zal hebben op deze weg, die ik reize, en mij gegeven zal hebben brood om te eten, en kleederen om aan te trekken; en ik ten huize mijns vaders in vrede zal wedergekeerd zijn, zoo zal de Heere mij tot een God zijn, en deze steen, die ik tot een opgericht teeken gezet heb, zal een huis Gods zijn, en van alles wat Gij mij geven zult — op dat oogenblik had hij niets anders dan een wandelstok — zal ik U voorzeker de tienden geven. (Gen. 28 vers 20 v.v.)

Wanneer Paulus schrijft: „smeekingen”, dan wil hij zeggen: wij moeten God den Heere vragen of Hij alles van ons wil afwenden waarvoor wij angst hebben, of Hij de benauwdheid, die ons beklemmt, wil wegnemen.

Wanneer hij schrijft: „gebed”, dan wil hij zeggen: dat wij God mogen bidden om alles, waaraan wij gebrek hebben, en wat wij noodig hebben als wij hulp begeeren.

Wanneer hij schrijft: „voorbiddingen”, dan bedoelt hij: dat wij voor anderen, voor hen, die ons lief zijn en voor onze naasten, ja, zelfs voor onze vijanden, tot God zullen bidden. Op dezelfde wijze als Abraham voorbede tot God richtte, toen hij staande bleef voor den Heere, die uitging om Sodom te verderven. Of gelijk de voorbede van Lot, toen deze uit Sodom vluchtte en voor Zoar bad, dat de Heere deze stad om zijnentwil zou sparen; hij zeide: „zij is toch klein”. Een dergelijke voorbede kennen wij ook van Mozes. Zijn zuster had hem diep beleedigd, het was niet veel minder dan majesteitsschennis, en daarom werd zij gestraft met melaatschheid. Toen smeekte Mozes: „O God, genees haar toch”.

Een dergelijke voorbede kennen wij ook van Izaäk. Hij kreeg geen zoon; toen bad hij voor zijn vrouw: „Heere, schenk haar een zoon” — en God heeft zich laten verbidden.

Ook lezen we van Mozes hoe hij voor het volk bad: „Indien

Uw aangezicht niet medegaan zal, doe ons van hier niet vertrekken”.

En als Paulus schrijft: „dankzegging”, dan beteekent dat: Gij moet nimmer de veelvuldige hulp vergeten, waarmede de Heere in u zoo menige nood en droefenis heeft gezegend; gij moet nimmer vergeten, hoe Hij u verrast heeft en u gered heeft, juist wanneer gij Zijn hulp allerminst verwachtte. Paulus wil zeggen: wij moeten Zijn weldaden, die Hij ons vroeger bewezen heeft, in gedachtenis houden; wij moeten Zijn belofte, die Hij vroeger aan ons vervulde, ook in de tegenwoordige nood aan Hem voorhouden.

Wij moeten Hem loven en zeggen: „Gij zijt de God van Mijn aangezicht! Toen en toen was ik in nood en Gij hebt mij verhoord en uitgeholpen! Heere God, Gij alleen kunt mij helpen. Ik ben het weliswaar niet waardig, maar ik bid U om Jezus' wil, die gezegd heeft dat Gij mijn Vader zijt. Help mij ook nu!”

* *
*

Om goed te verstaan en voor waar te houden, dat wij van God naar Zijn bevel alle lichamelijke nooddrift mogen bidden, hebben wij een nuchter geloof noodig.

Dit nuchtere geloof: God is, God leeft, God ziet, God hoort, God is almachtig, God is alomtegenwoordig, Hij is overal, Hij heeft alle omstandigheden in Zijn hand en macht, Hij is onoverwinnelijk, Hem is niets te wonderlijk.

Wij moeten verder goed in het oog houden, dat wij onwankelbare beloften van God ontvangen voor het lichaam en het lichamelijke leven.

Toen de Heere Jezus Christus op aarde was, waarde Hij hier niet als een Geest rond, neen, Hij heeft de waarachtige menschelijke naturen aangenomen, Hij heeft om onzentwil honger en dorst geleden, Hij wilde om onzentwil een daklooze zijn, Hij is voor ons arm geweest; naakt uitgetogen hing Hij aan het Kruis, opdat Hij ons zou rijk maken en ons lichaam zou verheerlijken. Zodoende is ons lichaam evenzeer als onze ziel een voorwerp van Gods vaderlijke zorg. —

De *mystici* zijn de geheele dag, zonder ophouden, in gebed verzonken; toch is hun gebed eigenlijk niets anders dan een zich onttrekken aan de lichamelijke dingen en een zelfaanbidding.

Wij moeten echter met God en met eere door het leven heen,

en daarom moeten wij niet alleen bidden doch ook arbeiden; en bij de arbeid behoort weer een gebed. —

In de *kloosters* huichelt men, dat het lichaam gekastijd wordt en dat men vast; het is een leugen. Ook al was het waar, dan moeten wij in dezen helder inzien, dat Christus ons gekocht heeft met lichaam en ziel, dat Christus lichamelijk uit het graf is opgestaan en lichamelijk ten hemel is gevaren, en eenmaal wederkomen zal om onze lichamen uit het stof des doods op te wekken en aan Zijn heerlijk lichaam gelijkvormig te maken. —

Ik zeide, dat de lichamelijke nooddrift meermalen een aanleiding is tot het belijden van onze geestelijke nooddrift. Juist daarom overstelpt God ons met zorgen, benauwdheid, smart, ziekte en armoede, opdat wij in het gebed worden ingedreven! En dan gebeurt het, dat wij, van Hem onze nooddrift biddend, van God niet alleen datgene ontvangen, wat het lichaam niet missen kan, doch bovendien ook nog als rijke toegift, de vervulling van onze geestelijke nooden.

Wij zijn christenen: wij zijn geen heidenen; wij zijn gedoopt, wij gingen of gaan naar de catechisatie. Bij onze doop ontvingen wij de belofte, dat God eeuwig onze Vader zijn wil, en ons met al hetgeen wij noodig hebben, verzorgen zal.

Wanneer wij tot nu toe ons tot God niet hebben bekeerd, zoo moeten wij ons toch van het gebed niet laten afhouden; integendeel, wij moeten inzien, dat wij zijn begenadigd met de doop, met de leer des Woords, terwijl wij van Christus het gebed ontvangen: „onze Vader, die in de hemelen zijt.” Zonder God komt ge geen stap vooruit, ook al leeft gij in de waan dat het anders is.

Aardsch geluk, aardsche goederen, uiterlijk succes en rijkdom brengen, op zichzelf beschouwd, een mensch in het verderf. Alle begin zonder God zet zich voort zonder de zegen van God en eindigt in vloek.

Daarentegen: Alles wat met God wordt aanvaard, schenkt God zijn zegen en *deze zegen* maakt ons rijk, deze zegen is een rechtmatig erfdeel tot op het laatste nageslacht. Ik weet: het inzicht: „ik moet met God door de wereld”, is een geschenk Gods; dat inzicht hebben wij niet uit ons zelf.

Maar al heeft iemand deze overtuiging niet, zij wordt hem thuisgebracht met de boodschap: „gij zijt gedoopt in de naam des Vaders, en des Zoons en des Heilige Geestes!” en durf dan eens te zeggen dat het „onze Vader” niet voor u bestemd is? Wij zijn in de grond der zaak te laks om God te bidden om

alle dingen; wij denken: „God is een God om in de nood te helpen”, en wanneer de nood van onze hals gegleden is, vergeten wij God.

Gesteld, iemand verdient een goed stuk brood zonder God, — wie heeft de oogen van deze mensch in zijn macht?

In een oogwenk kan hij met blindheid geslagen worden.

Wie heeft onze rechterhand en rechtervoet in Zijn macht? In één oogenblik kunnen wij armen en beenen breken, of door een ernstige ziekte getroffen worden, zoodat alle arbeid ons uit handen wordt genomen.

Wie heeft ons verstand in Zijn macht?

In een oogwenk kunnen wij ons verstand verliezen. Als God ons in Zijn barmhartigheid niet gezond houdt, dan kunnen wij duizend bedden in ons huis hebben, en toch niet in staat zijn op één daarvan te liggen of te slapen; dan kunnen wij rijtuigen bezitten en toch niet in staat zijn te rijden; dan kunnen wij eten en drinken in overvloed hebben en toch niet in staat zijn één bete of één drank te genieten. Zoo afhankelijk zijn wij, wat onze lichamelijke nooddrift aangaat, van den almachtigen en alomtegenwoordigen God.

Wat is het dan heerlijk, daar wij zóó afhankelijk zijn, dat wij voor niets behoeven te zorgen maar alle dingen in gebed en smeeking mogen neerleggen in de handen van onzen Heere God.

Vraag niet of die groote God zich bemoeien wil met een draad of een schoenveter. Hij bemoeit er zich mede!

Als gij Gods geboden bewaart, en Hem voor oogen houdt om in liefde met de naaste en tot de eer van God te leven, dan moogt ge er zeker van zijn, dat al de haren van uw hoofd zijn geteld. En Hij, die al uw haren geteld heeft, ziet ook in uw voorraadkast, in uw bed, in uw kamer. Hij kent al uw nooden. De knaap gaat meestal naar school en naar de catechisatie zonder God en zonder gebed. Daarmede handelt hij geheel verkeerd. Nog eens: alle begin zonder God eindigt in de dood. De knaap, hoe klein hij ook is, mag bij God zijn Vader aanhouden in het gebed: „Heere, wees met mij, schenk mij uw Geest, opdat ik op school vlijtig leere lezen, schrijven en rekenen”. Hij mag vragen of God hem wil bekwamen, opdat hij goed de talen leert. En dan gaat het ook goed! Het meisje mag bidden of God haar helpen wil de naald te hanteeren; dat zij haar moeder flink helpe in de huishouding, en dat zij vlijtig moge zijn in elke arbeid.

Dat mag zij vragen in de naam van den Heere Jezus en God zal het haar geven.

De jonge man mag God de Heere vragen, als het hem ernst is het zevende gebod te houden en geen Sodomietische zonden te plegen, die een vreeselijke vloek op de mensch laden, — hij mag bij God aanhouden in het gebed om een vrome huisvrouw, van zijn belijdenis, en God zal hem verhooren en zal hem geven wat in Gods oogen goed voor hem is.

Wie echter een keus doet zonder God en in het huwelijk treedt, moet maar zien wat zoo'n keuze met zich meebrengt.

De jonge vrouw mag eveneens bij God in het gebed aanhouden om genade, om ingetogen en kuisch te leven en tijd en uur af te wachten, waarop zij een echtgenoot noodig heeft, en God zal maken dat geluk en zegen haar deel zijn.

De ongelukkige huisvrouw, die door vele ziekten en zorgen gestraft wordt, mag den Heere vragen dat zij bij haar man in dit armzalig leven, een steun en troost vinde. —

Zóó mag ieder in zijn stand en beroep, wanneer hij over iets in de put zit, bij God almachtig in het gebed aanhouden, dat God hem inzicht en verstand schenke om met God en met eere door het leven te gaan.

En God zàl geven wat wij niet missen kunnen, Hij schenkt wat vader Jacob, zonder doekjes er om te winden, opnoemde: schoenen en kleeren om aan te trekken. En Jabez ondervond ook, dat God hem gaf boven bidden en denken.

Wij hebben ook gezondheid en kracht noodig. Daarom mag ik God ook bidden om gezondheid — kracht, en vragen of God deze of die ziekte wil afweren. Ik mag bidden, dat God mijn zwak lichaam in staat moge stellen voor mijn huisgezin, vrouw en kinderen, te zorgen.

Wij mogen bidden voor de opvoeding der kinderen, dat zij opgevoed worden in de vreeze Gods.

Ik durf zeggen: Met alles wat ge aan uw vader en moeder, aan uw vrouw of aan uw man, of uw boezemvriend zoudt willen vertellen of mededeelen — al ging het ook om een spijker of speld — kunt ge duizendmaal beter de toevlucht nemen tot den Heere God, die in de hemel woont en die uw nood tot in de diepste diepte doorziet. Arbeidt echter met uw handen en volbrengt iets goeds. Zet de tering naar de nering.

Want ge moet niet alles wat ge u in het hoofd zet voor Gods aangezicht brengen. Bijvoorbeeld: wanneer ge naar dingen streeft, die God niet heeft bevolen, of wanneer ge uit de stand, waarin God u gezet heeft wilt omhoog klimmen.

Ja! weg uit de zonde! weg uit de ongerechtigheid! Verder, als God hem niet méér geven wil, zij ieder tevreden met een snede roggebrood en zwarte koffie.

Als u hongert, bid God om brood en strek de bedelnap niet uit. Onderzoek eerst eens, waarom God u laat honger lijden, waarom God u in deze of gene verlegenheid en ziekte stort, waarom Hij u laat vastloopen in deze of gene benauwdheid! Klem u vast aan den Heere, en wend u niet tot de afgoden! Vertrouw op den Heere en steek uw hand niet uit naar de ongerechtigheid.

Bid tot den Heere en word niemands borg; en lieg niet, dat ge niet kunt betalen.

En die Mij eeren — dat is des Heeren Woord en Belofte — die zal Ik ook eeren.

Wanneer dat de begeerte van uw hart is: ik wil mijn onzichtbaren Vader in de hemel niet krenken, ik wil Hem voor Engelen, duivelen en menschen eeren, — ziet, dàn zult gij ervaren tot in de kleinste dingen van dat leven, ook als het gaat om een teug water of een flesch wijn: wat uw ziel begeert. — Kom als een kind tot Zijn vader, Hij weigert u niets! Amen.

**GEESTELIJKE NOODDRUFT: GENADE,
DIE NIET TEVERGEEFS AAN ONS ARBEIDT.**

VRAAG EN ANTWOORD 118.

Hedenmorgen zeide ik, dat wij in dit avonduur het bevel van God zouden overdenken, dat wij mógen bidden en móeten bidden om alle geestelijke nooddrufft.

Nu is mij intusschen nog iets te binnen geschoten. Menigeen zou kunnen worden aangevochten door de gedachte, dat hij reeds zoo dikwijls zijn lichamelijke nooddrufft voor Gods aangezicht heeft neergelegd en dat de verhooring toch is uitgebleven.

Een kind van God kan bij deze gedachte in kwellende twijfel geraken.

Ik zou u echter deze vraag willen stellen: „geven verstandige ouders aan hun kind *alles*, wat dit kind van vader of moeder verlangt? — Laten zij toe, dat dit kind zijn maag en gezondheid bederft, dat het wandelt op wegen, die naar de ondergang leiden?”

In het algemeen blijft, tot onze verootmoediging, het woord van den apostel Jacobus vaststaan: „vanwaar komen krijgen en vechterijen onder u? Komen zij niet hiervan, namelijk uit uwe wellusten, die in uw leden strijdvoeren? Gij begeert, en hebt niet; gij benijdt en ijvert naar dingen en kunt ze niet verkrijgen; gij vecht en voert krijg, doch gij hebt niet, omdat gij niet bidt, opdat gij het in uwe wellusten zoudt doorbrengen.” En in vers 4 lezen wij: „Zoo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die toont zich een vijand van God”.

Dit is nog altijd zoo, tot op de huidige dag.

Wat nu de kinderen van God betreft, wij weten bijvoorbeeld, dat David, nadat de profeet Nathan hem gezegd had dat de zoon, die Bathseba hem geschonken had, zou sterven, zich afzonderde en gevast en gebeden heeft. Wij weten ook, dat God dit gebed niet verhoord heeft. God heeft wel al zijn gebeden

verhoord, maar ook is staande gebleven het woord van God: „het zwaard zal van uw huis niet wijken in eeuwigheid”.

Toen het kind gestorven was, heeft God David ook geleerd onder àl Zijn wegen tevreden te zijn.

Ik denk dat David wel het meest gebeden heeft voor het zieleheil van zijn kind, opdat dit kind, in echtbreuk verwekt, niet ter helle zou varen maar behouden mocht worden. —

Toen Abraham op zijn oude dag opnieuw de belofte ontving dat hem uit Sarah een zoon zou worden geboren, twijfelde hij zéér. Hij kan het niet gelooven en bad: „och, dat Ismaël voor Uw aangezicht mocht leven!” Maar het testament en het verbond van God zijn onwankelbaar.

Daarom antwoordde God: „ja, aangaande Ismaël heb ik u verhoord, maar hij zal uw erfgenaam niet zijn, want in Izaäk zal uw zaad genoemd worden”.

Saul bidt ook tot God, en nu eens verhoort God hem, en dan weer niet.

Waarom niet? Omdat Saul een man was vol hoogmoed en eerezucht. Het ging hem niet om de eer van God of om het volk van God, het ging hem om zijn eigen eer, opdat zijn haan koning zou kraaien, en daarom wilde hij zijn huichelarij en goddeloosheid doorzetten.

Wanneer God het gebed van een oprecht christen niet zóó verhoort, als deze verwacht had, dan zal Hij deze mensch onder al Zijn wegen toch tevreden doen zijn.

Zoo'n mensch moet maar in het gebed bij God aanhouden en hij twiste niet over de wegen van God, omdat hij ditmaal zijn bede niet verhoord kreeg. God zal zijn gebed wel op Zijn tijd verhooren of hem iets beters geven.

Nu komen wij tot de hoofdzaak: de geestelijke nooddrufft. Wij mogen God in de naam van den Heere Jezus bidden om alle geestelijke nooddrufft.

Laten wij eens een tekst opslaan, waarin wij een gebed om geestelijke nooddrufft lezen. Wij vinden deze tekst in het Hooglied, hoofdstuk 1 vers 2: „Hij kusse mij met de kussen Zijns monds; want uwe uitnemende liefde is beter dan wijn”.

Dus: waarom moeten wij God bidden? om alle geestelijke nooddrufft. Wat hebben wij voor alle dingen noodig? „Een kus van Zijn mond.” Wat is dat? Dat is Zijn vrede.

Wanneer ik echter zeg: „Zijn vrede”, druk ik mij niet zoo persoonlijk uit, als wanneer ik zeg: „Hij kusse mij met de kussen Zijns monds.”

Met andere woorden: Dat Hij mij Zijn vrede gegeven heeft en geeft, moet ik aan mijn ziel ondervinden; ik moet Hem hebben, ik kan zonder Hem niet leven; daarom is het mij een behoefte, zooals dit ook een behoefte is voor een moeder en haar kind, dat moeder haar kind een kus geeft, en het kind aan zijn moeder; zooals het een behoefte is voor geliefden en vrienden — dat hart kloppet aan hart en zij hun hart over de lippen uitgieten in de ander. Ik zeg dus, dat onze geestelijke nooddrift voor alle dingen hierin bestaat, dat wij vergeving der zonden verkrijgen, verkregen hebben en steeds weer ontvangen.

Dit kan een kind begrijpen. Het behoeft zich slechts de groote zonde in te denken, die het tegen zijn ouders begaat, wanneer allerlei boosaardige gedachten tegen vader en moeder in zijn kleine hart gisten; en wanneer het bedenkt, welke verborgen en verkeerde begeerten in dat hart opkomen.

Het is niet voldoende tot een kind te zeggen: „dit is een zonde”. Het is ook niet voldoende, dat het kind dit zelf zegt. Het geestelijke en eeuwige leven begint pas, wanneer zoo'n kind in het verborgene voor den Heere de knieën buigt (zonder dat de ouders er iets van weten) en den Heere Jezus smeekt om vergeving van zonden. Elk kind doet dit, wanneer de Heilige Geest genadiglijk komt kloppen aan het geweten, en de zonde zóó tot zonde maakt, dat het kind de zondenlast niet langer dragen kan. En wanneer het kind de knieën buigt, zal het ondervinden dat de Heere Jezus komt met Zijn verborgen troost — voor zooveel als een kind die troost nodig heeft — zoodat het leert inzien: „De Heere Jezus heeft mij lief en ik heb Hem lief”.

Ik weet wel: dit inzicht is een gave van God. Maar toch moet ik het prediken! en dan werkt, met dat gepredikte Woord, de Heilige Geest!

Als ik de jonge menschen in de gemeente zoo eens naga, moet ik zeggen: „och, wat zijn er toch velen die dood zijn en dood blijven”.

Ik vraag hen: „hebt ge dan geen zonden? Wilt gij het probeeren met een van buiten geleerd lesje van de vergeving der zonden?” Dát is van nul en geener waarde. Wilt gij iets ontvangen voor uw geestelijke nooddrift? — Zoekt den Heere! Vlucht tot Hem met uw zonde en rust niet voordat ge Hem hebt, voordat ge persoonlijk met Hem vrede gesloten hebt, voordat ge Hem persoonlijk voor u gevonden hebt, voordat Hij

u met Zijn Woord en door Zijn Geest gekust heeft met de kussen Zijnsmonds.

Opdat wij zouden weten *hoe* God het gebed om de geestelijke nooddrift verhoort, heeft de Heere Jezus tot ons gezegd: „Al hetgeen gij den Vader zult bidden in Mijnen naam, dat zal u gegeven worden”.

Hij bedoelt daar mede allereerst onze geestelijke nooddrift. Wanneer ge nu tot den Vader bidt, belijd dan uw onwaardigheid, dat ge niet waard zijt verhooring te ontvangen, maar noem ook de naam van den Heere Jezus en zeg tot God: „de Heere Jezus heeft gezegd — lieve Vader, het staat geschreven — dat ik met alle dingen tot U mag komen in den naam van Jezus!”

Dan zult ge ervaren, dat de Heere Jezus, als Heer over Zijn huis, wil en zal uitdeelen van de geestelijke goederen, zooveel als ieder noodig heeft.

Al is ook de kruik leeg en de weduwe failliet, (zoodat niets meer aanwezig is) — Hij zal rijkelijk van de eeuwige olie bijgieten. (2 Koningen 4). —

Wij verstaan eigenlijk niet recht wat geestelijke nooddrift is. Daarom zullen wij ons beperken tot het ééne, wat ik reeds noemde: de vergeving der zonden.

Bid om vergeving! Gij, die het tot nu toe naliét, jong en oud, en gij, die het reeds honderdmaal deedt. Waar vergeving der zonden is, daar is leven en zaligheid; daar is waarachtige vrede in het binnenste, daar is troost.

Wanneer wij nu nog iets van de geestelijke nooddrift gaan zeggen, dan willen wij niet spreken, zooals men gewoonlijk doet, over de verschillende christelijke deugden, of over het wassen en toenemen van de heiligmaking; neen, wij willen de geestelijke nooddrift kort en krachtig karakteriseeren met het woord van Paulus in de brief aan de Efeziërs (1 : 16 v.v.): „Ik houd niet op voor u te danken” — nadat de apostel van hun geloof in den Heere Jezus Christus en van hun liefde tot al de heiligen gehoord had — „ik houd niet op voor u te danken, gedenkende uwer in mijne gebeden, opdat de God van onzen Heeren Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest der wijsheid en de openbaring om Hem recht te kennen.” Paulus wil zeggen: opdat gij God erkent in Zijn genade en barmhartigheid; wát Hij in Christus Jezus voor u is naar de eeuwige raad Zijner genade, naar de eeuwige verkie-

zing van Zijn liefde; en hoé Hij dat wil zijn: n.l. als de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus. — Wij lezen verder: „namelijk verlichte oogen uws verstands; opdat gij moogt weten, welke zij de hoop van Zijne roeping — d.w.z.: welke hoop Zijne roeping wekt — en welke de rijkdom zij der heerlijkheid van Zijne erfenis bij de heiligen, en welke de uitnemende grootheid Zijner kracht zij aan ons, die gelooven, naar de werking der sterkte Zijner macht, die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de dooden heeft opgewekt, en heeft Hem gezet tot Zijne rechterhand in de hemel.”

En nu hoofdstuk 3 : 14 v.v. lezen wij: „Om deze oorzaak buig ik mijn knieën tot den Vader van onzen Heere Jezus Christus, uit wien al het geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt, opdat Hij u geve, naar de rijkdom Zijner heerlijkheid, met kracht versterkt te worden door Zijn Geest in den inwendigen mensch; opdat Christus door het geloof in uwe harten wone en gij in de liefde geworteld en gegroeid zijt, opdat gij ten volle kondet begrijpen met al de heiligen, welke de breedte en lengte en diepte en hoogte zij, en bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot al de volheid Gods.” —

Er is dus geestelijke nooddrift bij geestelijk gebrek, er is kracht in den zwakke, geloof bij twijfel, liefde als wij in onszelf geen liefde kunnen vinden. Wij hebben het niet en wij weten ook niet goed, hoe noodig wij het hebben. De lichamelijke behoeften plagen ons méér, verootmoedigen ons dieper en drijven ons juist daardoor tot God.

Maar op dat andere letten wij niet zoo.

Eerst moet ons deze geestelijke nooddrift op het hart gebonden worden, en dan is het werkelijk genade, als God ons niet alleen de genade schenkt, dat wij vergeving ontvangen van onze zonden, maar als wij ook begrijpen en verstaan dat niet de oude mensch, maar de nieuwe mensch overwinnen moet. Dan verstaan wij, dat niet onze naam maar Gods naam moet geëerd worden; dat niet ons koninkrijk, maar Gods koninkrijk komen moet; dat niet onze wil, maar Gods wil geschieden moet.

Gezegend het kind, in wiens hart van zijn jeugd af de heilige tien geboden zijn ingeprent. —

„Mijn ziel, gij moet het manna uit de hemel en het water uit de rotssteen hebben; gij moet kleederen hebben, — het brui-
loftskleed, de kleederen des heils en de rok der gerechtigheid — opdat ge niet naakt wordt bevonden; gij moet een woning

hebben, een onderdak in het Jeruzalem, dat boven is!

Waar blijft anders de ziel, de arme ziel, als zij niet is geborgen in Christus Jezus? —

Daarom, onze geestelijke nooddrift is: God, den levenden God, voor oogen houden!

Voor oogen houden, hoe Hij ons nabij is en hoe Hij ons alles geven wil, wat wij missen en wat wij in onze kast en onze beurs niet kunnen vinden, want daarin ligt het niet!

Iemand zegt: Gelooven in God, God eeren, de wereld verachten, zichzelf verloochenen, zijn vertrouwen op den levenden God stellen, — wie kan dat volbrengen!

Zeker, dit alles is een geestelijke nooddrift, die God alleen schenken kan. Deze nooddrift móeten wij vervuld krijgen!

Vergeet niet: God is, Hij ziet en hoort ons; de Heere Jezus kent ons, Hij heeft Zijn leven voor ons gelaten aan het kruis-hout, Hij is op Golgotha in onze plaats een vloek geworden, Hij heeft de toorn van God gedragen en de eeuwige schuld betaald. Daarom zijn wij gebonden en geroepen Hem dankbaar te zijn en in Zijn wonden de genezing van onze wonden te zoeken, en nergens elders. Wij zijn gebonden en geroepen met onze zonden tot Hem te gaan en van Hem te vragen vergeving en verlossing. Wij zijn gebonden en geroepen te vertrouwen op God, den levenden God, Hem voor oogen te houden, en te gelooven dat Hij niet ver van ons is, dat Hij alles weet en ons kent tot op de bodem van ons hart.

Wij zijn gebonden en geroepen tot God te gaan om erbarming; daarom lezen wij zoo dikwijls in de psalmen: „Wees mij genadig, o God, naar Uwe goedertierenheid; delg mijne overtredingen uit naar de grootheid Uwer barmhartigheden!”

Wij zijn gebonden en geroepen, sterk te worden naar de inwendige mensch.

Wie begrijpt dit?

Eén ding begrijpen wij: wij zijn, in alle opzichten, zwak en wij kunnen niets, maar juist deze onmacht moet ons drijven tot het gebed om onze geestelijke nooddrift: sterkte en kracht naar de inwendige mensch. —

* *
*

Een kind is zijn ouders ongehoorzaam, telkens herhaalt zich dit; toch mag dit niet op deze wijze doorgaan. Zoo is het ook voor u niet voldoende alleen maar te bidden om vergeving van zonden. Neen, omdat ge in uzelf te zwak zijt om een ge-

hoorzaam kind te zijn, daarom moet ge bij den Heere aanhouden in het gebed, opdat Hij u gehoorzaam make.

Evenzoo: wanneer ge gierig zijt, moogt en móet ge bij God aanhouden in het gebed, opdat Hij deze duivelsche gierigheid van u wegneme, want het måg zoo niet blijven.

Gierigheid is de wortel van alle kwaad.

Of: wanneer ge opvliegend zijt, moogt en moet ge bij God aanhouden in het gebed: „Heere, maak mij toch gedwee, nederig, geduldig en ootmoedig”.

Of: wanneer ge door vleeschelijke begeerten wordt opgejaagd, houdt dan bij God aan in het gebed: „Heere, erbarm u mijner, doe met mij naar Uw Raad, zóó of zóó”. Dat is geestelijke nooddruft.

Laten wij daarom, op grond van de eeuwige genade van Christus en van de liefde van God, bij God als straatarme bedelaars aanhouden — het gebed om alles, wat de Heere Jezus van Zijn heiligen verlangt en eischt, naar luid van het Evangelie in de brieven.

(Wij lezen, bijvoorbeeld, zoo dikwijls: Doodt dan uwe leden, die op aarde zijn. . . .).

En wanneer gij zóó om dit alles bidt, dan zeg ik u: Roept met ernst, — de Helper staat onmiddellijk klaar!

Houdt aan in het gebed! en wanneer ge ook het antwoord krijgt, dat Paulus ontving toen hij bad, dat de engel des satans van hem mocht wijken: „Mijne genade zij U genoeg” — welnu, weest daarmede tevreden!

Het gaat er om, dat ge genade ontvangt, want dan zal de genade niet tevergeefs aan u arbeiden. De genade is er juist, opdat gij, zooals de apostel zegt, vervuld wordt tot al de volheid Gods.

Wie spreekt: Hij kusse mij met de kussen Zijns monds?

Een arm kind, bovendien een leelijk kind.

Het erkent zijn leelijkheid en armoede, en toch wil het een kus van den Heere hebben en in deze kus van Zijn mond ligt een kracht voor de eeuwigheid. Amen.

AANTEEKENINGEN.

1. De *titels* boven de preeken zijn door de bewerkers toegevoegd; zij zijn evenwel ontleend aan de bewoordingen van Dr. K. zelf.
2. In het algemeen was van de catechismuspreken, die in het „Amsterdamsch Zondagsblad”, Schriftverklaringen, Feeststoffen of andere bundels leerredenen in onze taal verschenen zijn, het Duitsche origineel in het Kohlbrugge-archief aanwezig.
Voor de juiste waardebeplating van de text kan het nuttig zijn te weten, dat niet alle manuscripten van Dr. K. zelf zijn: Dr. K. leed n.l. aan een oogkwaal, zoodat Ds. J. Künzli, jarenlang hulpprediker van Dr. K., vele preeken noteerde. Mej. E. Nahuijsen van het Kohlbrugge-Archief deelde ons mede, dat van hem bekend is, dat hij, thuisgekomen, dikwijls de mondeling gegeven verklaringen neerschreef. . . . Het staat wel vast, dat het alle verklaringen van Dr. K. zijn.